

LEF

LEF

Scholten
uitgeverij

Lef

Mirjam Kooijman

© 2026 Scholten Uitgeverij BV

info@scholtenuitgeverij.nl

www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Marcin & Milou

Binnenwerk: Piet Versteeg

Eerste druk, april 2026

ISBN: 9789083632636

NUR: 336

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn geheel fictief.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

“Driver needed: RV from Denver to San Francisco – late July. Petrol paid. Delivery deadline Aug. 25. Contact via US address or collect call.”

Calpe, Spanje – juli 1985

Marisa sloot haar vingers om het handvat van haar koffer. Men stapte over de drempel van het witgepleisterde huis van haar ouders aan de Spaanse kust. Het felle ochtendlicht weerkaatste op de witte muren, waardoor ze haar ogen even tot spleetjes kneep. Ze haalde diep adem, vulde haar longen met de vertrouwde geur van mamá's kruidentuin. Voor het eerst in weken droeg ze weer sneakers. Haar luchtige jurkjes had ze ingeruild voor een lichte high-waist jeans en een wit T-shirt, aan de voorkant nonchalant in haar broek gestopt. Een sweater losjes over haar schouders geknoopt. Hier aan de Costa Blanca was het ondanks het vroege uur al verzengend heet, maar aan de andere kant van de oceaan zou ze misschien wel warme kleren nodig hebben.

Mamá sloot haar stevig in haar armen en drukte haar tegen haar boezem. ‘Mi niña,’ zei ze zacht.

De klank van het koosnaampje sneed dwars door Marisa's voornemen om niet emotioneel te worden. Ze kneep haar ogen

dicht, ademde mamá's bloemige parfum in en liet de warme golf van liefde over zich heen spoelen, terwijl ze haar kaken vastberaden op elkaar hield.

Ze dacht even dat mamá haar nooit zou loslaten, maar papá eiste zijn beurt op.

'Kom hier, cariño.' Hij trok haar bruusk tegen zijn harde borstkas. Ze rook een mix van menthol, aarde en mannezweet en sloot haar ogen om de geur op te slaan voor momenten dat de heimwee haar onherroepelijk zou overvallen.

'Vergeet niet wat ik je geleerd heb over de motorkap van een auto,' bromde hij in haar oor.

'Over wat er onder zit, bedoelt u?' plaagde ze met een halve grijns, terwijl ze zich losmaakte uit zijn omhelzing.

Hij humde iets onverstaanbaars en pakte haar bij haar bovenarmen. Zijn handen waren groot, ruw, met eelt dat haar huid licht schuurde.

'Wees voorzichtig, Marisa,' zei hij ernstig, een diepe groef in zijn gebruinde voorhoofd.

Ze boog zich voorover en kustte hem op beide wangen. Papá had zijn bedenkingen bij haar reis, en juist daarom waardeerde ze zijn betrokkenheid enorm. Hij had erop gestaan dat ze goed voorbereid vertrok. Een collega had een Amerikaanse RV, en papá had haar een uitgebreide les onder de motorkap gegeven.

'Beloofd, papá!'

'Heb je je paspoort? En je geld?'

Ze tilde de rugtas op die over haar schouder hing. 'Heb ik.'

Haar moeder legde een hand op haar arm. 'En die wollen trui? De avonden kunnen koud zijn, zeker in de Rocky Mountains.'

Marisa glimlachte. 'Ik heb echt alles, mamá.'

Een claxon maakte abrupt een einde aan de overbezorgde stroom vragen van haar ouders. Ze keek over haar schouder en zag haar broer Mateo, zijn arm nonchalant uit het raam van zijn beige Seat Ibiza.

Haar hart begon te bonzen. Er trok een knoop in haar maag, alsof alle spanning zich daar verzamelde. Ze werd er misselijk van, maar dwong zichzelf tot een glimlach.

‘De taxi is er,’ zei ze. Tot haar ergernis trilde haar stem en prikten er tranen achter haar ogen. Ze moest ze beslist tegenhouden. Als zij begon te huilen, zou mamá volgen en was het hek van de dam.

Ze trok haar ouders in een gezamenlijke omhelzing en drukte links en rechts een kus op hun wang.

‘Tot over drie weken,’ zei ze terwijl ze losliet.

Mamá had natte wangen. Papá hield zijn lippen stijf op elkaar, maar hilde gelukkig niet.

Marisa wilde haar koffer pakken, maar papá stond erop dat hij hem naar de auto droeg. Ze zag hoe zijn bovenarmen zich spannen toen hij haar hele hebben en houden met een zwaai in de kofferbak tilde.

‘Bedankt, papá,’ zei ze met een glimlach, en kuste hem nog een keer op zijn wang.

Voor hij nog iets kon zeggen, trok ze het portier open en kroop naast Mateo.

‘Ga maar,’ moedigde ze hem zachtjes aan.

Hij schakelde naar de eerste versnelling en gaf gas. Ze stak een hand op ten teken van afscheid, ving nog een glimp op van het betraande gezicht van mamá. Een zucht ontsnapte haar lippen. De eerste kilometers zei Mateo niets en staarde Marisa zwijgend naar het voorbijtrekkende landschap. De zon scheen warm op haar arm in het open raam, terwijl de azuurblauwe zee langzaam achter hen verdween. Terrasvormige heuvels trokken voorbij, bezaaid met olijfbomen en wijngaarden. De geur van aarde en stof waaide naar binnen en ze kneep haar ogen iets samen. Ze was nog nooit buiten Spanje geweest – zou ze heimwee krijgen naar haar land?

Pas toen ze na het dorpje Gata de Gorgos de snelweg opdraaiden, keek Mateo opzij.

‘Zin in het avontuur, Mari?’

Ze ving kort zijn blik, voor hij zich weer op de weg concentreerde.

Had ze zin in het avontuur? Ze trok met haar tanden een los velletje van haar onderlip en proefde bloed. Met haar wijsvinger drukte ze haar lip naar binnen om het weg te zuigen, terwijl ze nadacht over zijn vraag.

‘Ja en nee,’ zei ze uiteindelijk.

Mateo keek opnieuw opzij, één wenkbrauw opgetrokken. Dat wilde ze ook kunnen, maar geen van haar talloze spiegelpogingen had ooit dat effect gehad.

‘Ja,’ zei ze met een langzame knik. ‘Omdat ik Amerika wil zien. En omdat het tijd wordt dat ik leer op eigen benen te staan en zelf dingen oplos. Papá draagt zelfs m’n koffer.’ Ze snoof.

‘Oké... en waarom een nee?’ Mateo draaide het raampje iets naar boven en legde beide handen op het stuur.

‘Omdat het spannend is. En omdat ik bang ben dat ik na drie dagen jankend van heimwee aan de telefoon hang.’

‘En dan?’

‘Dan niks. Dat heeft helemaal geen zin. Dus dat ga ik ook niet doen.’ Ze nam het zich ter plekke voor. ‘Geen bericht is goed bericht. Ik bel misschien wel helemaal niet.’

Mateo grinnikte, een lage, warme klank. ‘Arme mamá. Ik weet niet voor wie dit avontuur spannender is.’

Er viel een stilte. Marisa dook in haar rugtas en haalde de zak Chupa Chups tevoorschijn. Drie weken zonder lolly’s zou ze absoluut niet overleven, in haar koffer zaten nog twee zakken. Cola was haar favoriet. Daarna sinaasappel. De aardbeilolly’s vond ze niet lekker en deelde ze altijd uit. Zonder iets te zeggen peuterde ze het papiertje los en hield hem opzij.

‘Dank je.’ Mateo nam hem aan en stak hem in zijn mond. ‘Waarom wil je eigenlijk zo graag leren op eigen benen te staan?’

Ze fronste. ‘Ik ben bijna twintig, Mat. En ik hang aan papá en mamá als een luiaard aan een tak. Ik werk zelfs voor papá. Maar wie ben ik zonder hen?’ Ze stak een colalolly in haar mond en zoog kort. ‘Ben ik eigenlijk wel iemand zonder jullie allemaal? Ik wil leren alleen te zijn. Voor mezelf zorgen. M’n eigen boontjes doppen.’

Mateo humde.

Ze keek opzij. Zijn wenkbrauwen waren gefronst, als twee donkere rupsjes die probeerden elkaar aan te raken.

‘Moet je daarvoor naar de andere kant van de wereld?’ vroeg hij. ‘Met een camper door Amerika om te leren voor jezelf te zorgen?’

Haar mondhoeken krulden omhoog. Die vraag had ze zichzelf ook al vaak gesteld. Haar telefoontje naar aanleiding van die kleine, hoekige zwart-wit advertentie in de krant was heel impulsief geweest. Het impulsiefste wat ze ooit had gedaan. Maar ze vond het bijzonder dat haar oog erop gevallen was, alsof een onzichtbare vinger hem haar aanwees. Zonder aarzelen had ze de telefoon gepakt en het nummer gedraaid. In haar beste Engels had ze de dame aan de andere kant te woord gestaan. Daarna was ze naar het reisbureau in het dorp gegaan en had ze een vliegticket geboekt. Alleen.

Het papieren ticket had haar een onverklaarbaar gevoel van vrijheid gegeven. Maar de schrik in de ogen van papá en mamá had haar toch even aan het twijfelen gebracht. Weken duurde het voor ze eroverheen waren. Daarna sloeg het om naar overbezorgdheid. Begrijpelijk. Lief. Maar ook ontzettend beklemmend. Precies de reden waarom ze dit dwaze avontuur aan wilde gaan.

‘Ik wil gewoon iets ondernemen in m’n eentje,’ zei ze stellig.

‘Helemaal op mezelf aangewezen zijn. Zien dat ik het red. Alleen, en met God.’

Mateo humde opnieuw. Toen ze naar hem keek, zag ze dat er een glimlach om zijn lippen speelde. Hij keek haar kort aan en gaf haar een waarderend knikje.

‘Respect, zusje,’ zei hij, terwijl hij zich weer op het verkeer richtte. ‘Het gaat je lukken.’

2

Hoe vaak had ze Mateo's woorden de afgelopen uren al herhaald? Ze waren een mantra geworden. Marisa fluisterde ze terwijl ze incheckte voor haar eerste korte vlucht naar Madrid. Toen ze aan boord ging voor haar oversteek naar Amerika. Vlak voor de landing op de luchthaven van New York. En weer, en weer, tot ze zojuist over de drempel was gestapt van het kantoor in Denver waar ze de laatste informatie kreeg over de RV; de camper waarmee ze een deel van Zuidwest-Amerika zou doorkruisen.

Ze sloot aan in de rij voor de balie, trok haar schouders naar achteren, haar kin iets omhoog. Haar lengte – of liever het gebrek daaraan – mocht geen nadeel zijn. Ter compensatie had ze altijd nog haar Spaanse temperament.

Haar ogen gleden door de ruimte: zakelijk en kil. Er was geen enkele moeite gedaan om wat sfeer aan te brengen. De vergeelde muren en plafonds verrieden dat hier tot voor kort stevig werd gerookt. Het niet-rokenbordje naast de balie moest recent zijn opgehangen. De bedompte lucht dwong haar door haar mond te ademen om niet licht in haar hoofd te worden.

De breedgeschouderde man voor haar deed een stap vooruit. Marisa hees haar rugzak hoger en volgde hem, haar rechterhand losjes op het handvat van haar koffer. Wonder boven wonder was die met haar meegereisd naar Denver. Ze had opgelucht uitgeademd toen hij op de lopende band plofte en naar haar toe rolde.

Er passeerde een jonge man met een stapel papieren in de ene en autosleutels in de andere hand. Zijn postuur deed niet onder voor dat van de man voor haar in de rij. Een brede glimlach speelde om zijn lippen, terwijl een pluk donkerblond haar telkens weer over zijn voorhoofd viel. Hij bracht de hand met de sleutels omhoog om de pluk naar achteren te duwen – te vergeefs. Achter hem liep een man die met een overduidelijk Amerikaans accent een stortvloed aan instructies over hem uitstortte. Marisa ving er amper iets van op, maar genoeg om te hopen dat de persoon die haar straks zou bijpraten iets minder snel sprak.

De volgende die de balie verliet was opnieuw een grote kerel, met handen als kolenschoppen en biceps waar je liever niet mee in aanraking kwam. Marisa beet op haar lip. Had ze de advertentie wel goed gelezen? Stond er in de kleine lettertjes misschien een voorwaarde: alleen voor bomen van kerels? Ze schudde zachtjes haar hoofd. Onmogelijk. De vrouw aan de telefoon had er niets over gezegd. En zowel Marisa's vrouwen-stem als de gegevens die ze had doorgegeven, lieten weinig ruimte voor twijfel.

Ze haalde diep adem en wierp een blik op haar sneakers. Waarom had ze toch niet voor hakken gekozen? Een paar extra centimeters hadden geen kwaad gekund. Nu voelde ze zich een dwerg en met een beetje pech kon ze straks amper over de balie heen kijken.

De rij schoof verder. De derde man verliet het kantoor, begeleid door dezelfde man met zijn rappe tong. Langzaam zakte de moed haar in de schoenen. Het gewicht van haar rugtas trok haar schouders steeds weer naar beneden, maar koppig rechtte ze haar rug en dwong zichzelf om te glimlachen.

Haar blik gleed opnieuw door de ruimte, dit keer naar de landkaart aan de muur. De namen werden langzaam leesbaar. Ze vond Denver en maakte in gedachten de reis naar San Francisco.

Langs de Rocky Mountains, door de geelgekleurde woestijn, langs de Grand Canyon, Las Vegas en de Sierra Nevada, tot de eindbestemming.

‘Miss?’

Ze schrok op, knipperde even en zag dat ze twee stappen naar voren kon zetten. Met een ruk trok ze haar koffer mee, liet het handvat los en legde haar handen losjes op het gladde hout van de balie.

De vrouw tegenover haar keek haar onderzoekend aan, haar ogen iets samengeknepen, en knikte langzaam.

‘Marisa Ventura?’

Marisa ging op haar tenen staan en glimlachte.

‘Ik begrijp uw verbazing na al die grote kerels,’ zei ze in haar beste Engels. ‘Maar ik sta mijn mannetje wel. Mijn kracht zit hier.’ Ze tikte met haar vingertoppen tegen haar slaap.

De vrouw knikte nog steeds, haar hoofd bewoog in slow motion op en neer. ‘Het brein én de looks.’

Marisa fronste en hield haar hoofd schuin. De looks? Wat had ze daaraan als er een probleem onder de motorkap opdook?

De vrouw leek haar gedachten te lezen. ‘Met zo’n mooi koppie willen alle mannen je helpen.’

Precies waar ze niet op zat te wachten. Marisa schudde resoluut haar hoofd.

‘Ik ga er niet van uit dat ik hulp nodig zal hebben, mevrouw. En als er iets is, hoop ik dat mijn goede voorbereiding van pas komt.’

Dat moest duidelijk zijn. Ze kwam dan wel net onder de vleugels van haar ouders vandaan, maar ze was geen hulpbehoevend vogeltje, ook al was ze klein. En een vrouw.

Zelfverzekerd gaf ze antwoord op de reeks vragen die de dame op haar afvuurde. Ze werd goedgekeurd. Of in elk geval haar papieren. Waren er überhaupt criteria? Voor zover zij wist niet. Haar lengte was in ieder geval geen punt. Hooguit opvallend,

verrassend misschien, maar geen probleem. Het feit dat ze een vrouw was evenmin.

Een paar stempels en krabbels later nam ze de sleutel en papieren in ontvangst.

‘John zal je de auto laten zien,’ zei de vrouw. Met haar duim wees ze opzij naar de man die nonchalant met zijn heup tegen de balie leunde – de spraakwaterval.

Marisa knikte. ‘Thanks, ma’am.’

De roodgeverfde lippen van de vrouw vormden een glimlach.

‘Have a safe trip,’ zei ze met een knipoog.

Marisa kreeg geen tel de tijd om over die knipoog na te denken.

De man veerde overeind en stak zijn verhaal af. Alsof er een cassettebandje begon af te spelen: hij ratelde maar door. Een pauzeknop kende hij duidelijk niet.

De rondleiding door de camper was kort. De blik onder de motorkap nog korter.

‘Vragen?’ vroeg hij, al half omgedraaid, klaar om terug te lopen.

Had ze vragen? Marisa tuurde naar de RV en dacht na.

‘Mooi. Dan wens ik je een goede reis.’

Nog voor ze kon aangeven dat ze er zóveel had dat ze niet wist met welke ze moest beginnen, had de man zich al omgedraaid.

‘Goed, papá,’ mompelde ze toen haar koffer naar binnen schoof, ‘mil gracias voor uw spoedcursus, al hoop ik dat ik hem niet nodig heb.’

Het volgende kwartier zat ze op het grijs geruite bankje en bekeek haar thuis voor de komende weken. De bank was breed genoeg voor drie volwassenen en kon uitgeklapt worden tot twijfelaar. Zij zou die niet nodig hebben; haar bed was boven de cabine. Ze kon niet wachten om het op te maken met witte lakens die naar thuis roken.

Het bruine keukentje had een wasbak, een klein aanrecht en een kookplaatje, erboven een afzuigkap en kastje. Er was een

badkamertje voorzien van douche en toilet. De muren rondom de keuken en badkamer waren beplakt met bloemetjesbehang, de gordijntjes grijs geruit, net als het bankje. Ze miste het frisse wit van hun huis nu al, en de geur van verse bloemen die mamá overal in blauwe kannen neerzette. Was dit haar eigen camper geweest, dan had ze op alle muren en meubels witte verf gesmeerd voor ze vertrok.

Ze sprong overeind, opende haar koffer en gaf haar spullen een plek in de kastjes. Witte lakens op het bed, aquarellen van Rosa met tape op de deurtjes. Haar zusje had absoluut talent: haar schilderijtjes op geschept papier waren prachtig.

Bij de wasbak in het keukentje friste ze zich op en spoot royaal parfum in alle hoeken van de RV. Vervolgens kroop ze achter het stuur en legde haar handen op het zwarte leer.

Missie één: een supermarkt opzoeken en de koelkast vullen.

Een goed uur later voelde ze zich... ze zocht naar het juiste woord: euforisch. Dat was het. Ze voelde zich zonder twijfel euforisch. Het was haar gewoon gelukt. In haar eentje had ze de oceaan overgestoken, alle hobbels genomen en nu zat ze achter het stuur van een RV en reed ze dwars door Amerika. Een warme föhnwind waaide door de open ramen en blies haar losse haren in haar gezicht. Een bekende geur prikkelde haar neus: dennenbomen, dat kon niet missen. Ze stonden zo ver ze kon kijken.

Na het uitpakken van haar boodschappen had ze de kaart opgevouwen en op het asfalt naast de camper uitgespreid. De parkeerplaats was bloedheet; het zweet parelde op haar voorhoofd terwijl ze met haar wijsvinger de route volgde. Glenwood Springs, een stad zo'n tweehonderdvijftig kilometer verderop. Ze had besloten dat dit haar eerste bestemming zou zijn.

Zodra ze Denver achter zich liet en westwaarts reed, doemden

de Rocky Mountains aan de horizon op: donkere silhouetten tegen een wolkeloze hemel.

Haar hartslag versnelde bij het zien van die majestueuze bergen en een glimlach trok over haar gezicht. Ze hield van de omgeving van Calpe, haar geboortedorp, maar dit... dit was adembenemend. Pure, ruige natuur waar nog geen mens een vinger naar had uitgestoken. Ze voelde zich een indringer en ging als vanzelf wat langzamer rijden. Met een hand op het stuur en de andere uit het open raam nam ze de naaldbossen, de diepe kloven en de rivier die langs de weg glinsterde in zich op. Ze slaakte een diepe zucht en omdat er niemand was om tegen te praten, begon ze zachtjes de Schepper te danken.

De woorden rolden over haar tong, terwijl ze alles benoemde wat haar zintuigen oppikten. Ieder beeld, elk geluid, elke geur. Urenlang wisselde ze stilte af met gebed, tot de lucht langzaam rood en oranje kleurde en ze geen woorden meer had om de schoonheid te beschrijven.

‘Wie zegt dat er geen God is, is nog nooit hier geweest,’ fluisterde ze terwijl de snelweg door een nauwe kloof kronkelde, langs de Colorado River. Steile rotswanden torenden boven haar uit. Ze schudde haar hoofd en glimlachte. ‘Padre, U bent een Kunstenaar.’

Ze luisterde naar het kabbelende water van de rivier en betreurde het dat ze hier haar camper niet kon parkeren. In alle pracht om haar heen voelde God zo dichtbij dat ze heerlijk zou kunnen slapen. Maar veiligheid ging voor alles. Papá had haar op het hart gedrukt altijd dicht bij de bewoonde wereld te overnachten. En volgens de kaart was het niet ver meer naar Glenwood Springs.

Morgenochtend zou ze uitzoeken waar ze het mooiste uitzicht op de rivier kon vinden. Het kon geen kwaad om onderweg af en toe een uitstapje te maken, ze had tijd genoeg. Wéken zelfs.

Deze plek vroeg erom vastgelegd te worden met haar camera, als blijvende herinnering aan deze dag.

De schemer viel ineens snel toen ze het stadje binnenreed dat volgens haar reisgids beroemd was om zijn warmwaterbronnen. De gebouwen in het centrum hadden Victoriaanse gevels met houten balkons en pastelkleuren. Het had iets ouds en charmants, alsof de tijd er had stilgestaan. Rondom rezen de bergen op, begroeid met dennenbomen.

Ze kneep haar ogen samen om de borden langs de weg te lezen. Een camping zou welkom zijn. Op een parkeerplaats overnachten was niet toegestaan en ook niet veilig. Tot haar opluchting kon ze al na een paar minuten een bord volgen dat naar een camping wees. De weg werd smaller en bochtig, zonder ruimte om te keren. Ze nam gas terug en reed stapvoets, om geen aanwijzing te missen. Achteruitrijden moest ze zien te voorkomen. Met een gewone auto was dat al een ramp geweest.

Ze dacht terug aan die keer dat ze in Calpe per ongeluk een smalle eenrichtingsstraat was ingereden met de auto van papá. Toen er een tegenligger verscheen, had ze het hele stuk achteruit moeten rijden. Met schaamrood op haar wangen – want zelfs een hoogbejaarde had haar wandelend bij kunnen houden – had ze zich langs de witgepleisterde muren en geparkeerde auto's gemanoeuvreerd. Alsof het niet gênant genoeg was, was de tegenligger een jonge vent met een brede grijns. Eenmaal terug op het plein had hij zijn duim opgestoken. Ze had slechts met een kort knikje geantwoord.

Vlak na een bocht wees een bord naar een afslag die ze in het schemerdonker toch nog bijna over het hoofd zag. Ze trapte op de rem en gooide het stuur om, het onverharde pad op. Het grind knarste onder haar banden, terwijl ze langzaam verder reed, tot de bomen zich openden en de rivier naast haar opdook. Daar, op een open plek aan het water, vond ze haar bestemming voor de nacht.

Een half uur later stond de camper stevig op de kiezelstenen en schonk ze zichzelf haar eerste Amerikaanse kop koffie in. Ongelovig schudde ze haar hoofd. En ondanks dat dit een solo-avontuur was, wenste ze dat papá en mamá even om een hoekje konden kijken. Ze had het gewoon gedaan. En zo zou ze het de komende weken ook doen. De mooiste dingen zien. De Schepper grootmaken. Met een voldaan gevoel koffiedrinken. Haar eigen boontjes doppen. Ontdekken wie ze zelf was. En dat allemaal in haar eentje.

3

Het liep al tegen het middaguur toen het kabbelende water van de rivier, het gakken van de ganzen en het ruisen van de wind door de dennenbomen haar slaperige brein binnendrongen. Ze rekte zich uit, wierp de witte lakens van zich af en keek op haar horloge.

Half twaalf. Ze voelde zich ongelooflijk lui. En tegelijk ongelooflijk goed. Ze hoefde zich voor niemand te verantwoorden, behalve voor zichzelf. En haar lichaam had door het tijdverschil hard slaap nodig gehad, dus waarom zou ze het zichzelf kwalijk nemen?

Voorzichtig draaide ze zich om en daalde het smalle trapje af, tot haar blote voeten de vloer raakten. Korreltjes aarde en stof kleefden aan haar warme huid en ze trok haar neus op. Na een kop sterke koffie met een zoet broodje van de supermarkt, maakte ze een sopje en dweilde zichzelf de camper uit. Het water gooide ze een paar meter verderop weg. Op het trapje wachtte ze tot de vloer droog was en keek uit over de rivier. De ganzen die haar gewekt hadden, dobberden op het water dat met kleine golfjes tegen de oever kabbelde. Een kleine zangvogel vloog vlak over het water en verdween tussen de struiken aan de overkant.

Ze vulde haar longen met frisse lucht en blies langzaam uit. Onvoorstelbaar dat ze haar dagen vanaf nu zo traag en rustig genietend kon doorbrengen.

Vandaag was het zaterdag, dus thuis zou mamá haar al ver-

schillende klusjes hebben gegeven. Een bezoekje aan de markt was vaste prik. Later op de dag zou het huis zich vullen met familie: de vrouwen in de keuken, de mannen in de tuin. Haar tantes dronken koffie met mamá en troffen intussen de voorbereidingen voor de maaltijd. Zelf praatte ze bij met haar nichtjes, die ook haar beste vriendinnen waren. Samen dronken ze grote kannen water, op smaak gebracht met vers fruit uit de tuin. Waarschijnlijk hadden ze het straks over haar. Evita, Carmen en Fe waren jaloers op haar avontuur.

‘Ik droom hiervan, maar jij doet het gewoon,’ had Carmen verzucht.

‘Wedden dat ze met een knappe cowboy thuiskomt?’ Dat was Evita, altijd de romanticus.

Fe had haar hoofd geschud. ‘Nee, hoor, zie jij Marisa al naar Amerika emigreren?’

‘O, nee.’ Marisa had het idee meteen weggewuifd. ‘Nog voor geen miljoen.’

En dat had ze echt gemeend. Voor haar was Calpe de mooiste plek op aarde, simpelweg omdat daar de mensen woonden van wie ze hield.

Toch... het stukje Amerika dat ze nu had gezien was adembenemend. Ze zou van iedere minuut genieten. Knappe cowboys? Die zou ze vermijden – sorry, Evita. Het doel van haar reis was tenslotte om alleen te zijn.

Ze draaide zich om en legde haar hand op de campervloer. Droog. Tijd om verder te gaan. Ze ruimde nog wat spullen op en spreidde de kaart uit op tafel. Het leek erop dat ze maar een paar minuten hoefde te rijden voor een uitzicht over de Glenwood Canyon.

Met de kaart op de stoel naast zich reed ze langzaam de camping af. Een zwoele wind waaide door de open ramen terwijl ze richting het dorp reed.

Haar oog viel op een bord naar de *Glenwood Hot Springs Pool* en

spontaan veranderde ze haar plan. Een warmwaterbron klonk ineens een stuk aantrekkelijker dan de sobere, onfrisse douche-ruimte die ze op de camping had gezien. Als ze in de bron zou badderen, hoefde ze niet te kiezen tussen de campingdouche en die in haar RV. Bij een kleine test had de douche maar een klein straaltje water gegeven – weinig overtuigend. Daarnaast deed ze liever zuinig met het water, zodat ze haar tank niet steeds hoefde te vullen.

Ze had geen spijt van haar keuze; de wellness met uitzicht om de imposante bergen was elke cent waard. En die foto van de rivier kwam later wel. Ze zou de rivier nog honderden kilometers volgen.

Het zwembad van bijna honderd meter lang was gevuld met water dat rechtstreeks uit een bron kwam. Ze dwong zichzelf vijf baantjes te zwemmen – borst- en rugcrawl – en liet zich daarna langzaam in een van de warme baden zakken. Damp steeg op uit het water en hing als een lichte nevel boven het bad. Leunend met haar armen op de rand keek ze naar de donkere contouren van de bergen die als wachters om het dal stonden. De warmte van het water trok door haar spieren en ze voelde zich helemaal ontspannen.

Ze gunde zich nog een uur, genietend van het uitzicht en de mensen om haar heen: kinderen die joelend het grote bad in doken, ouderen die loom hun baantjes trokken, diva's in lange sarongs die langs het bad flaneerden. Ze vroeg zich af op wie van de drie ze het liefst leek. Zonder twijfel de levenslustige kinderen, hoewel wat vertragen zoals de ouderen ook geen kwaad kon. Als het aan haar lag rende ze door het leven. Haar Spaanse genen ten spijt. Tijd was immers niet rekbaar, hoe graag haar ouders en andere familieleden dat ook wilden geloven.

Voor ze naar haar camper terugging, vroeg ze bij de balie of ze even gebruik mocht maken van de telefoon. Wie wist hoelang

het zou duren voordat ze weer de kans kreeg en haar ouders zouden vast een stuk geruster slapen als ze wisten hoe fantastisch het ging.

Mamá gilde verrast bij het horen van haar stem, riep meteen papá erbij.

‘¡Es nuestra Marisa, nuestro cariño!’

Heimwee klemde zich om haar hart bij het enthousiasme van haar moeder. *Onze Marisa, onze lieve schat.* Ze slikte vlug haar tranen weg en kuchte tegen de brok in haar keel.

‘¿Cómo estás, preciosa?’ klonk de lage stem van haar vader.

‘¡Cuéntanos, niña!’ riep mamá. ‘We willen alles weten.’

Zo euforisch als ze zich had gevoeld de afgelopen uren, zo weemoedig voelde ze zich nu. De liefkozende woorden kropen onder haar huid en vulden haar in rap tempo met gemis.

Ze slikte, kuchte nog een keer, en dwong zichzelf toch tot een glimlach die haar ouders niet konden zien, maar haar hielp een beetje vrolijkheid terug te vinden.

‘Het gaat geweldig,’ zei ze, haar matte stem paste nog niet bij haar woorden. Maar terwijl ze vertelde over de reis, de RV, de route en de warmwaterbronnen, kwam haar enthousiasme langzaam terug.

‘Dat klinkt geweldig, Marisa,’ zei haar moeder.

‘Hoe doet de RV het? Al eens onder de motorkap gekeken?’ vroeg haar vader.

Ze grinnikte even. ‘Ik heb er een blik onder geworpen met die kerel van de verhuur. Maar hij rijdt als een zonnetje, dus die klep blijft lekker dicht.’

‘Goed zo,’ bromde hij tevreden.

Ze stelde nog wat vragen, luisterde naar de laatste nieuwtjes en nam met een tevreden gevoel afscheid. Ja, ze had even heimwee gehad, maar ze had zich vermand en herpakt. Deze reis was nu al een goed idee. Ze leerde lessen voor het leven.

Eenmaal terug in de camper, haar haren nog nat van het bad,

voelde ze zich herboren. Haar huid was warm en tintelde, haar spieren waren totaal ontspannen, alsof haar hele lichaam was opgeladen. Ze zat nog vol van de overheerlijke hamburger die ze had gegeten met uitzicht op de bergen. Als ze vanavond nog even langs een supermarkt kon gaan, was dat vroeg genoeg.

Met een lolly tussen haar tanden vouwde ze de kaart weer open. Dat ding zou tegen het einde van de reis versleten zijn, zo intensief gebruikte ze het. Met haar wijsvinger volgde ze de route westwaarts. Als ze voor het donker een nieuwe camping wilde bereiken, kon ze het niet meer te gek maken. Fruita, een klein stadje vlak bij het Colorado National Monument, lag honderdvijftig kilometer verderop. Een prima afstand voor de namiddag.

Ze draaide de weg op en koos haar route richting het westen. Terwijl ze de I-70 volgde, gleed het landschap langzaam open. De beboste bergen maakten plaats voor een nog steeds ruig, maar vlakker gebied. Langs de weg lagen enorme keien, waarvan ze zich afvroeg hoe die daar terecht waren gekomen. Alsof een reusachtige hand ze over het landschap had uitgestrooid. De weg splitste zich in tweeën met een smalle middenberm, de vluchtstrook was verdwenen.

‘Je zult hier maar pech krijgen,’ fluisterde ze voor zich uit. De zon brandde op het asfalt en een warme damp steeg op van de weg.

Had ze die zin beter niet uit kunnen spreken? Ze geloofde niet in dat soort onzin, maar toevallig was het wel, want nog geen twee minuten later sloeg de motor af.

Terwijl de camper vanzelf vaart minderde, probeerde Marisa tevergeefs opnieuw te starten. Vertwijfeld ging ze na of ze een vreemd geluid over het hoofd had gezien. Maar ze kon zich niets ongewoons herinneren. Geen stotterende motor. Geen schok. Geen verbrande geur.

Het moest de accu zijn, of de dynamo. Papá’s vaktermen rol-

den door haar gedachten. Ze kon alleen maar hopen dat een inspectie onder de motorkap haar iets wijzer zou maken.

Het laatste beetje snelheid gebruikte ze om de camper voorzichtig de droge berm in te manoeuvreren.

In gedachten herhaalde ze papá's stappenplan bij pech op de weg. Het plan waarvan ze had gedacht, gehoopt, het niet nodig te zullen hebben.

Stap 1: zorg dat je zichtbaar bent.

Er lag een gevarendriehoek onder een van de klapbanken. Met een beetje moeite zette ze hem op de grond, zo'n dertig meter achter de RV. Op de een of andere manier gaf het haar een geruststellend gevoel: een piepklein stukje veiligheid in het uitgestrekte, ruige landschap.

Ze wierp nog een blik op de lege snelweg en ademde diep in.

Tijd voor stap 2: analyseer het probleem.

Dat klonk veelbelovend. In theorie zou ze nu onder de motorkap kijken, zien wat er aan de hand was en met wat gereedschap het probleem oplossen. Maar in de praktijk verliep het anders. Onder de motorkap lag de grote V8-motor, omgeven door een wirwar van kabels, slangen en metalen onderdelen. Het koelvloeistofreservoir was vol, het oliepeil prima, het luchtfilter dik ingevet, accu, radiateurslangen en ventilatorbladen netjes op hun plek. Het rook naar hete olie en metaal. Alles leek in orde, alsof ze zo verder kon rijden. Maar het tegendeel was waar. Ook toen ze opnieuw achter het stuur kroop, weigerde de motor te starten.

Stap 3: haal hulp.

Ze keek om zich heen en schudde langzaam haar hoofd. Spraakwaterval John had haar een telefoonnummer gegeven, maar daar had ze nu niks aan. Geen telefoonpaal, geen tankstation, geen dorp in zicht.

Er bleef maar één optie over: wachten op een voorbijganger. Iemand die bereid was om te stoppen en haar te helpen.

In de camper blijven was te gevaarlijk, zo dicht langs de weg. Ze klapte een kampeerstoeltje uit en ging schuin achter de camper zitten, met goed zicht op het verkeer. Zo nodig kon ze zwaaien om de aandacht van een voorbijganger te trekken. Ze zuchtte diep; gefrustreerd en geïrriteerd over haar eigen onmacht. Had ze een paar uur geleden niet tegen papá gezegd dat haar camper als een zonnetje reed? Die zon was inmiddels wel erg rap ondergegaan.

Na een kwartier waren er twee vrachtwagens voorbijgedenderd. Een felrode sportwagen minderde even vaart, maar stoof alsnog verder.

Ze voelde akelig veel overeenkomsten met de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. De priesters en Levieten waren al voorbijgereden. Bestonden er in deze onbewoonde leegte nog Samaritanen?

Er naderde opnieuw een vrachtwagen. Hoop vlamde op, maar vervloog net zo vlug toen de wagen zonder af te remmen langs raasde. Haar frustratie sloeg langzaam om in paniek. Ze had echt hulp nodig. In gedachten zag ze zichzelf hier de nacht al doorbrengen – hongerig, bang en alleen. Oké, ze overdreef. Er lag nog eten in de koelkast. Maar bang zou ze zeker worden, als dit nog uren duurde.

Gefrustreerd stond ze op en liep richting de gevarendriehoek. Tranen prikten in haar ogen, maar ze weigerde ze te laten rollen. Ze stond stil, kneep haar ogen dicht en vouwde haar handen voor haar borst.

‘Padre, het ging zo goed in mijn eentje. Maar nu heb ik echt hulp nodig. Alstublieft, Señor, zorg dat er iemand stopt. Amen.’

Nog voor ze haar ogen opendeed, suisde er weer iets langs. De hete wind sloeg in haar gezicht, stof bleef aan haar bezwete huid plakken. Verslagen slenterde ze terug naar haar stoel.

Ze wilde net gaan zitten, toen ze in de verte een camper zag na-

deren. Haar hart sloeg over en ze begon te zwaaien alsof haar leven ervan af hing. Wat in zekere zin ook zo was.

De RV leek vaart te minderen en Marisa sprong wuivend op en neer. Zodra ze de bestuurder beter zag, liet ze beschaamd haar armen zakken. Een jonge kerel. Hij zou wel denken dat ze niet wijs was. Maar hij stopte. *Gracias, Padre!* – hij stopte echt!

De man stuurde zijn camper voor de hare de berm in en zwaai-de het portier open. Twee voeten in zwart-witte Adidas Cam-pus-sneakers landden in de stoffige aarde. Toen Marisa zijn gezicht zag, wist ze meteen dat ze hem eerder had gezien. Het was een van de breedgeschouderde kerels die ze in het kantoor had gezien.

Hij haalde een hand door zijn haar; zijn ogen waren verrassend blauw, met een bezorgde blik. Een Hollander, dat kon niet mis-sen.

‘Problems?’ Hij tilde zijn kin iets op.

Marisa haalde haar schouders op. Een zinloos gebaar, natuur-lijk had ze problemen.

‘The engine won’t start.’ Ze complimenteerde zichzelf dat ze het Engelse woord voor *motor* meteen paraat had.

‘Oh, that’s too bad!’

Terwijl hij dichterbij kwam, voelde Marisa zich krimpen. Wa-ren alle Hollanders zo lang en groot? Ze reikte amper tot zijn schouder. Ongemerkt bracht ze haar schouders naar achteren, in een poging wat langer te lijken.

‘I’m Thomas.’ Hij stak zijn hand uit.

Haar hand verdween in de zijne en ze klemde haar kaken op elkaar toen zijn vingers als een bankschroef om de hare sloten.

‘Marisa,’ piepte ze.

‘O, sorry.’ Hij grijnsde en er verscheen een kuiltje in zijn linker-wang. ‘Knijp ik te hard?’ Vlug liet hij haar hand los.

‘Nee, hoor.’ Ze weerstond de neiging haar hand te schudden en te controleren of haar vingers nog heel waren. ‘Geen probleem.’

‘Vind je het goed als ik even onder de motorkap kijk?’

Ze haalde opnieuw haar schouders op. ‘Dat heb ik ook al gedaan.’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Oké,’ zei hij, terwijl hij langzaam knikte. ‘En?’

Ze zag de twijfel in zijn ogen. Niet dat hij haar woorden openlijk in twijfel trok, maar hij geloofde duidelijk niet dat een vrouwelijke blik onder de motorkap iets waard was. Het was geen minachting, eerder een soort medelijden.

Helaas reikte haar Engelse garagewoordenschat niet verder dan *engine*. Anders had ze hem graag overdonderd met een rijtje onderdelen die ze allemaal al had nagelopen.

‘Kijk zelf maar,’ zei ze kortaf, hoorbaar gefrustreerd.

Thomas hield haar blik even vast, alsof hij haar houding probeerde te peilen, en liep toen naar de RV. Hij deed de motorkap open en boog zich over het blok. Van een afstand volgde ze zijn handelingen. Hij mompelde onverstaanbare woorden, waarschijnlijk de Nederlandse namen van de onderdelen.

Toen hij de kap weer dichtklapte, schudde hij zijn hoofd. ‘Ik zie niks gek.’

Zei ik toch, brandde op haar tong, maar ze slikte het in. Het was ook niet helemaal waar. Ze had alleen gezegd dat ze had gekeken, niet dat ze niks had gevonden.

‘Waar komt je camper vandaan?’ vroeg hij, terwijl hij nonchalant tegen de RV leunde.

Dus hij had haar niet opgemerkt in de rij voor de balie. Dat stak. Ze wist bijna zeker dat iedere vrouw dat blonde haar, die felblauwe ogen en dat kuiltje in zijn wang ergens in haar geheugen zou opslaan. Maar hij had blijkbaar over haar heen gekeken. Gezien hun lengteverschil niet vreemd, maar toch...

‘Van dezelfde verhuurder als die van jou,’ zei ze vinnig.

Hij fronste. ‘Hoe weet je dat?’

Ze zuchtte. Was hij echt zo traag van begrip? 'Omdat ik je daar gezien heb, natuurlijk.'

Hij keek oprecht verrast. 'Wauw, oké. Dus we zijn bijna tegelijk vertrokken.'

Serieus? Was hij van plan over koetjes en kalfjes te praten terwijl er een serieus probleem opgelost moest worden?

'Klopt,' zei ze liefjes. 'Maar... misschien kunnen we beter over mijn kapotte motor nadenken?'

Onbewust sprak ze in het meervoud, maar hij hoefde natuurlijk helemaal niets. Toch hoopte ze dat hij met haar mee wilde denken. Het was ellendig om toe te geven dat ze hem nodig had.

'Over die motor hoef ik niet lang na te denken.'

'O?' Ze trok haar wenkbrauwen op.

'Die is kapot. En we zijn hier kilometers bij de bewoonde wereld vandaan. Geen garage, geen telefoon om een monteur te bellen. Dus...'

Hij stopte even.

'Dus?' vroeg ze ongeduldig.

Daar was die grijns weer – én het kuiltje. 'Ik kan je meenemen.'

'Meenemen?' vroeg ze aarzelend. Waar wilde hij haar heen brengen? En haar spullen dan?

Hij knikte rustig. 'We rijden naar het eerste dorp of tankstation en bellen het kantoor. Misschien kunnen ze een monteur sturen? Voor de zekerheid kun je je spullen alvast inpakken.'

Ze sloeg haar armen over elkaar en leunde naast hem tegen de camper. Haar gedachten tolden: kon ze echt zomaar bij een wildvreemde kerel instappen? Maar dit was niet zomaar... Het alternatief was hier langs de weg kamperen.

Ze slikte. Had ze eigenlijk wel een keuze?

'Goed,' zei ze uiteindelijk.

Ineens ergerde ze zich aan haar eigen slachtofferrol. Thomas verleende haar een gunst; misschien werd het tijd om wat aardiger te doen. Ze had hem nog niet eens bedankt.

Ze duwde zich van de RV af en keek hem aan.

‘Gracias,’ zei ze.

Zonder zijn reactie af te wachten, draaide ze zich om. ‘Ik ga m’n spullen pakken.’